

## ΛΕΣΧΗ.

## ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΝΕΚΑ ΜΥΙΑΣ.

“Βκαμνε ζέστην.

Τὸ σῶμά μου ἦτο τόσῳ θερμὸν, ὥστε ὁ ἰδρὼς ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου μου, ὡς ῥέουσι τὰ χρυσᾶ νομίσματα φιλαργύρου πατρὸς ἀπὸ τὰ θυλάκια τοῦ ἀσώτου υἱοῦ του. Ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς ῥινός μου ἔλεγεσθε ὅτι καθιδρύθη τὸ τελειότερον ἀδαμαντουργεῖον, ὅπου ἐπεξεργάζοντο λογῆς κοπῆς πολύτιμοι λίθοι ἱκανοὶ νὰ κοσμήσωσι καὶ στέμμα βασιλικὸν ἢ καὶ τὴν ἀγριωτέραν καλλονὴν νὰ καθημερώσωσι. Ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμά μου δὲν ἦτο ὀλιγώτερον θερμὸν ἀπὸ τὴν ὕλην μου. Ἀς λέγωσιν οἱ πνευματολόγοι ὅσον θέλουσιν ὅτι τὸ πνεῦμα εἶναι ἀνεξάρτητον τῆς ὕλης καὶ ὅτι αὕτη δὲν δύναται νὰ ἐπὶρρεάσῃ ἐκεῖνο. Ἡδυνάμην νὰ σᾶς φέρω ὅσα πλεῖστα παραδείγματα, ἄρδην καταστρέφοντα τὰς καλὰς ταύτας διὰ τὴν προμήτορά μου δοξασίας τῶν πνευματολόγων, ἀλλὰ τώρα βιάζομαι, ἀλλὰ σπεύδω εἰς τοῦ Μπερνιουδάκκ, διὰ νὰ σφίξω μίαν Γερμανίδα μπίραν καὶ νὰ δροσισθῶ.

“Ἄν ἀγαπᾶτε, δρίσατε· ἐγὼ κερνῶ.

..

Σᾶς εἰσάγω λοιπὸν, Ἀθηναῖοί μου, εἰς τὸν Ζυθῶνα μετ’ ὅλης τῆς ἐθιμοτυπίας, ἂν καὶ ποτὲ μου δὲν ἐξετέλεσα ὑπηρεσίαν εἰσηγητοῦ ἐν οὐδεμίᾳ Αὐλῇ. Ἐβουλεύθισα νὰ μὴ ἔχω σχέσεις μετὰ τὰς αὐλὰς. Ὅποτεν βλέπω αὐλήν, νομίζω, ὅτι ἀναβαίνει κατὰ τι καὶ νομίζεις ὅτι προσπαθεῖ νὰ μὲ πνίξῃ, ὅπως πνίγει ὁ αἴλουρος τὴν ἀλεκτορίδα ἢ ὅπως προσπαθεῖ νὰ πνίξῃ ἢ τυραννίᾳ τὴν ἀνεξάρτητον συνειδήσιν.

Ἡμέραν τινα ἐξήγησα ἀκρόασιν παρὰ τινι δυνατῷ. Ἐως οὗτο εὐδοκήσῃ νὰ μὲ δεχθῇ παρῆλθον δύο ὥραι. Δύο ὁλοκλήρους χειμερινὰς ὥρας τὰς διῆλθον ἱστάμενος ἐντὸς αὐλῆς ἐστρωμένης μετὰ μάρμαρον λευκότερον μὲν, εἶναι ἀληθές, ἀπὸ

δὲν ἐπέμεινε περιπλεόν, ἐνῷ ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος ταξειδιώτης ἐξηκολούθει νὰ ρογχαλίζῃ ἀδιακόπως.

— “Α! Δὲν θὰ σφυρῇ καὶ γιὰ μᾶς αὐτοὺς ὁ σιδηρόδρομος...! — ἐξηκολούθησε μετὰ τινος παραπόνου ἢ σύζυγος... — Οὐμᾶσαι ἀπὸ πότε μου τὸ ὑποσχέθηκες, Λουτάρ, ἓνα ταξειδάκι στὸ Παρίσι; Τὸ ἔχω καὶ μὲν. Νὰ πατήσω μονάχα τὸ Παρίσι, νὰ ἰδῶ τὰ ἠλεκτρικά του φῶτα καὶ τὴν Ὀπερα, νὰ ἐμβῶ μέσα στοῦ Λούβρου τὰ μαγαζεῖα νὰ κάμω ἓνα φόρεμα... μὰ τί φόρεμα—καὶ ἂν ἐξοδεύσης πιά κατὰ τι παραπάνου, μιὰ φορά θὰ ἦναι αὐτό—καὶ ἔπειτα... ἔπειτα· ξέρω κ’ ἐγὼ; ἂς ἀποθάνω!

— Μοῦ φαίνεται, γυναῖκα, πῶς πολὺ ὀργήγωρα θὰ γείνη αὕτη ἡ δουλειά. Τὰ πέντε χρόνια ἐκλείσαν καὶ πρέπει νὰ κάνουμαι καινούργια χαρτιά μετὰ τὸν κ. Μαρκήσιο...

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἡ σύζυγος εἶχεν ἐτοιμάσει τὸν καφέ καὶ τὸ γάλα, τὰ ὁποῖα παρέθετο ἐνώπιον τοῦ Λουτάρ ἐντὸς μεγάλου κυπέλλου καὶ ἄρτον. Ὁ σύζυγος ἤρρισε νὰ προγευματίσῃ, οὐχὶ μετὰ ἀμφιβόλου ὀρέξεως, διότι, ὅπως ἦτο εἰς τὴν ἐργασίαν ἀκούραστος, τοιοῦτος ἦτο καὶ εἰς τὸ φαγητόν του, ὅταν αἶφνης διέκοψεν ἀποτόμως τὸν κρότον τῶν χειλέων του, εἰς τὰ ὁποῖα εἶχε δώσει κίνησιν ταχυτέραν τοῦ τροχοῦ τοῦ ἀτμομύλου καὶ ἐκτύπησε τὸν γρόνθον του ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Γυναίκα...! Μοῦ φαίνεται πῶς κατὰ τρέχει ἐδῶ!

τὸ μέτωπον πολλῶν πλουσίων, τόσον ὁμῶς ψυχρὸν, ὅσον ἦσαν ψυχρὰ τὰ μοῦτρα τοῦ δυνατοῦ μου. Ἐκρύονα ὡς κρυώνει ὁ κατάδικος ἐν Σιβηρίᾳ. Ἐπάγωσα διότι ἐκ τινος θεοκατάρτου παραθύρου παγερὸς εἰσώρμα ὁ βορρᾶς,

ὁ βορρῆς ποῦ τ’ ἀρνάκια παγώνει.

Ἐκεῖ ἐνθυμήθην τὸν πατρικὸν οἶκον. Ἦτο πολὺ ιδιότροπος ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ πατρικοῦ μου οἴκου. Ἀπὸ τὴν θύραν εἰσῆρχεσθαι εὐθὺς καὶ κατ’ εὐθείαν εἰς τὸ μαγειρεῖον. Αὐλαὶ καὶ παραύλια δὲν ὑπῆρχον ἐκεῖ. Ἐν τῷ μαγειρείῳ ὁ κρυόνων διαβάτης εὗρισκεν ὅτι δὲν θὰ εὕρῃ ποτέ του εἰς τὴν μεγαλοπρεπεστέραν τῆς οἰκουμένης αὐλήν. Εὗρισκεν εἰς γωνίαν που ζωηρὰν πυρὰν διὰ νὰ θερμανθῇ, τῷ προσεφέροντο ἄρτος, τυρὸς, γάλα, διὰ νὰ φάγῃ, συνέκρουε μετὰ τοῦ οἰκοδεσπότου τὸ μετὰ μαῦρον οἶνον ἐστεφανωμένον ποτήριον ἰκούων καὶ λέγων:

— Καλῶς δρίσατε.

— Καλῶς σᾶς κῆραμε.

Καλῶς νὰ σᾶς εὕρῳ καὶ ἐγὼ, Ἀθηναῖοί μου.

..

Σταθῆτε καὶ μετὰ κατέλαβεν ἐξ ἐφόδου ὁ οἰστρός μου.

Ἡ λέξις αὐλή, τ’ ἀρνάκια, ὁ τυρὸς, τὸ γάλα, ὁ οἶνος μοι ὑπενθύμισαν τὸν Πᾶνα, ὅστις αὐλεῖ ὁπότεν δὲν τῷ κάθηται ποτὲ ῥίνα δριμεῖα χολά· μοι ὑπενθύμισαν τοὺς αἰπόλους, τοὺς βουκόλους, τοὺς βοσκούς, καὶ τὰς ποιμενίδας τὰς Ἀράδας.

Φαντάζομαι εἰδύλλια, παρὰ τὰς ὄχθας τῶν μορμουρίζοντων βουκιῶν ὑπὸ τὰ φυλλώματα τῶν φιλυρῶν καὶ τῶν οὐρανοκόρμων πλατάνων, πλησίον τῶν πηγῶν ὁπόθεν ἀναμέσον τῶν πρασίνων φύλλων ῥέει νερὸν καθαρὸν, γλυκερὸν, δροσερὸν, ὡς τὰ παρθένια κάλλη τῶν κορῶν τῆς Ἀρκადίας...

Ἀφήσατέ με νὰ σᾶς ψάλλω ἑν ἄσμα ποιμενίδος, τὸ ὁποῖον

— “Ε! καὶ τί εἰμπορεῖ νὰ τρέχῃ...

— Διὰ τί ὁ σύντροφός ποῦ τὸν ἔφερε νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε καὶ νὰ μᾶς τὸν ἀφήσῃ ἐδῶ ὡς ἐνέχυρο;

— Τί! μήπως δὲν ἐπλήρωσε; Ἀν ἦναι αὐτό, νὰ σοῦ πῶ πολὺ ἐνωρὶς τὸ θυμήθηκες, Λουτάρ.

Μὴ σε μέλει, γυναῖκα, καὶ ὁ λογαριασμὸς ἐπληρώθηκε μετὰ τὸ παραπάνω. Ἀρχίζω ὁμῶς νὰ υποπτεύω πῶς θὰ ἔχουμε τρεχάματα μετὰ τὴν ἀτυνομία. Μοῦ περνάει ἀπὸ τὸ κεφάλι μιὰ ἰδέα πῶς ὁ παστρικός ὁ ἄλλος τὸν ἔφερε ἐπίτηδες νὰ τὸν μεθύσῃ διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ χάσῃ τὸ τραῖν. Καὶ ἂν ἦναι τοῦτο μοναχά...

— Τώρα ποῦ εἶπες αὐτό—ὑπέλαβεν ἡ σύζυγος λαμβάνουσα σοβαρωτέραν στάσιν καὶ ἐκφράσιν—θυμοῦμαι καλὰ ὅτι χθὲς τὸ βράδυ σὲ κάθε λίτρα ποῦ ἐτελείωνε πῶς τὸ καυμένο τὸ παιδί ἄφινε γειὰ διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ ἀνταμώσῃ, καθὼς ἔλεγε, τὸν κ. Δωρῆ... Δωρναὶ κάτω εἰς τὴν μεγάλην ἀποθήκην, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Λούβρου. Ὁ ἄλλος ὁμῶς ἐπροσποιεῖτο ὅτι δὲν καταλάβαινε τίποτε καὶ ἐπρόσταζε καὶ ἄλλη μπίρα, ὅσο ποῦ τὸν ἔφερε εἰς τὸ καντίνι καὶ τότε μάτια μου αὐτοὺς τὸ ἐκοψε λάσπη. Ὁ αὐτὸς μεσάνυχτα, ὅταν, ἐπειδὴ πλέον ἤκουα ἡσυχίαν, ἤλθα νὰ σβύσω τὸ φῶς καὶ νὰ κλείσω, ὅταν ἐξαφνα τὸν ἀκούω νὰ ροῦχαλίζῃ. Νὰ τὸν διώξω, εἶπα μέσα μου, τέτοια ὥρα ξένον ἄνθρωπο δὲν εἶναι σωστό. Τὸν ἀφήκα νὰ κοιμηθῇ· ὁποῖος

«Άλλοτε οίστρηλατηθείς παρετόνισεν ἡ μουσά μου ἡ ἄρκα-  
δική.

Τί μελωδία ἀντιλαλεῖ ; . .

Κρύψον, αἰπόλε μου, τὸν αὐλόν σου  
Κρύψον μὲ σέβας τὸ μέτωπόν σου,  
Ὁ Πὰν αὐλεῖ.

Τὸ πὰν εὐφραίνει... Ὡ! Ἀρκαδία,  
Πατρίς ὥραλα, πατρίς γλυκεῖα,  
Τεῖνον τὸ οὖς σου σιωπηλῇ,  
Ὁ Πὰν αὐλεῖ.

— Κι' ὁ Πὰν αὐλεῖ . . .

Τὸ πλάνον ᾄσμά του δὲν λαλεῖ  
Τὸ μάγον στόμα τῆς ἀηδόνος  
Ἐντὸς τοῦ δάσους, ἐντὸς ὀρυμῶνος.  
Ὁ Πὰν αὐλεῖ.

Γρυγῶν θερμαίνουσα τὰ ὠά της  
Στὴν φωλιά της, τὴν γειτονά της  
Κρυφὰ φιλεῖ, δειλὰ λαλεῖ :  
α' Ὁ Πὰν αὐλεῖ  
— Κι' ὁ Πὰν αὐλεῖ.

Ὡ! μὴ βελάζετε προσφιλῇ  
Λευκά μου πρόβατα, μὴ βομβεῖτε  
Σεῖς, ξανθαὶ μέλισσαι, θορυβεῖτε,  
Ὁ Πὰν αὐλεῖ.

ἔχει σκοπὸ νὰ φύγῃ, εἶπα πάλι μὲ τὸ νοῦ μου, ἄς μὴ πίνῃ  
πολύ. Αὐτὸ εἶναι ἡ γνώμη μου.

— Καὶ ἡ δική μου γνώμη . . . ἀλλὰ τώρα τὸ ζήτημα  
εἶναι ὅτι πρέπει νὰ τὸν ζυγνίσουμε. Ἡ φυσιογνωμία τοῦ  
ἄλλου, τί τὰ θέλεις, δὲν μοῦ ἄρεσε διόλου. Ἦτον κακό-  
μουτρον καὶ τὸ μάτι του . . . ἓνα μάτι! Πρέπει νὰ τὸν  
ζυγνίσουμε.

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ Λουσάρ ἐπλησίασε πρὸς τὸν κοιμώ-  
μενον καὶ ἔσειε τὸν βραχίονά του.

— Κύριε Ἰάκωβε! Ὁκτώ καὶ τέταρτον ἡ ὥρα· μήπως  
θέλετε νὰ σηκωθῆτε ;

Ὁ κοιμώμενος ἀφύπνισθη καὶ ἔτριβε τοὺς ὀφθαλμούς του,  
μὴ πιστεύων ἴσως καὶ αὐτὸς ὅτι εὗρίσκετο ἐκεῖ ἀκόμη. —  
Ὁκτὼ ἡ ὥρα! — ἀνεφώνησε ἀνατινασσόμενος — Ὁκτὼ! ἀφοῦ  
δὲ συνῆλθεν ὀλίγον ἐκ τῆς πρώτης του ἐκπλήξεως, καὶ ἠδύ-  
νηθη νὰ συναρμολογήσῃ τὰς παραλελυμένας ἀναμνήσεις του·  
— ἂ! μοῦ ἐπαιξε ἓνα παιγνίδι· πολὺ κακὸ, ἀλλὰ θὰ μοῦ  
τὸ πληρώσῃ! Τί σὰς χρεωστῶ ; — ἠρώτησε τὸν Λουσάρ ;

— Εἶναι ὅλα πληρωμένα.

— Τόσφ τὸ χειρότερον!

Οἱ δύο σύζυγοι ἠτένισαν ἀλλήλους ἐν ἐκπλήξει.

— . . . Αὐτὸ θὰ πῇ ὅτι δὲν ἐσκόπει νὰ με κλέψῃ καὶ  
τοῦτο θὰ ἦτο ἴσως τὸ ὀλιγώτερον κακόν. Ἀλλὰ ἔννοια σου  
καὶ αὐτὸ ποῦ μοῦ ἔκαμε . . . Τί ὥρα ἔφυγε ;

Ἄν δὲ τὸ ἄσμα μου θὰ εἰπῆτε

Ὅτι ο' τὸ δάσος ἀντιλαλεῖ,

Αὐτὸ σὰς λέγει: «μὴ φλυαρεῖτε,

Ὁ Πὰν αὐλεῖ.»

— Κι' ὁ Πὰν αὐλεῖ.

..

Ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο ὅπου εὕρισκόμεθα, εἰς τὸ Ζιβεῖον  
τοῦ Μπεργιουδάκη, τὸ σοβαρὸν ὡς Βαυαρὸς, καὶ κατηφές ὡς  
ἡ μελαγχολία, δὲν δύναται νὰ βοσκήσῃ ἔστω καὶ Ἀρκαδικὴ  
Μοῦσα, διότι ἐδῶ ὑπάρχει ἀρνητικὸς πῶλος διὰ τὴν ποίησιν.

Σοβαρὸς ὑπὲρ τὴν πνευματώδη ἀττικὴν ὑμῶν κεφαλὴν  
ἐπικρέμαται θόλος, ἐπαπειλῶν νὰ καταπλακώσῃ τὴν ὡς  
πτηνὸν χηνὸς ἐλαφρὰν ὑμῶν φαντασίαν. Δραπέτιδες φεύ-  
γουσιν αἱ ἰδέαι· σὰς περίφοβοι· ἡ δὲ κεφαλὴ μένει φαλακρά  
ἰδεῶν.

Κεφαλὴ ξηρὰ ὡς ἡ ἔρμος.

Σαχάρα, ἐν ἣ οὐδαμοῦ ἀπαντᾶται ὅσις.

Ὅλη ἡ δύναμις τοῦ λογικοῦ σὰς, ἀδιέφορον ὁπόσων ἔτ-  
πων ἔχει τὴν δύναμιν, ὅλη ἡ προσοχή σὰς συγκεντροῦται  
εἰς τὸ πρὸ ὑμῶν πλήρες ποτήριον ἐκ ζύθου τοῦ γερμανικοῦ.

Οὕτω πως σκέπτονται οἱ λαοί, ὅποτε ἐθισθῶσι νὰ μὴ  
σκέπτονται!

..

Κάθεσθε λοιπὸν ἐν τῷ ζυθοπωλείῳ οὐδὲν σκεπτόμενοι,  
περὶ οὐδενὸς φροντίζοντες, διότι ἀπέναντι τοῦ ζύθου τὸ  
λογικὸν ἀσπάζεται τὴν πολιτικὴν τῆς ἀδρανείας, ὥστε τὸ  
λογικὸν σὰς νὰ ἦτο δῆθεν ἐλληνικὸν ὑπουργεῖον, κατὰ τὸν  
βωσοτουρκικὸν πόλεμον.

Ἀἴφνης μία μυῖα σταθμεύει ἐπὶ τοῦ μετώπου σὰς. Ἡ  
μυῖα ἐμφωλεῖται, πετᾷ, τολμᾷ ὡς μία ἰδέα. Κάμνει δὺν  
τρεῖς γύρους ἐπὶ τοῦ μετώπου σὰς μεθ' ὅλων τῶν συνήθων  
ἐρωτοτροπιῶν, τὰς ὁποίας ἀπαντῶμεν εἰς τὰς δορκάδας τῆς

— Μήπως τὸν ἐνόησε κανεὶς! — Εἶπεν ἡ Λουσάρ — ἀλλὰ  
μοῦ φαίνεται ὅτι ἐπιτύχατε ἓνα σύντροφο πολὺ κακόν. Αὐτὸ  
μόνον ξέρω. Μὰ τὸν ἐγνωρίζατε καλὰ τί ἄνθρωπος εἶναι,  
κύριε Ἰάκωβε ;

Ἐκεῖνος χωρὶς νὰ δώσῃ ἀπάντησιν ἀμέσως ἠνοιξε τα-  
χέως τὸν σάκκον του καὶ ἐφυλλομέτρει ἐν πρὸς ἐν ὅ,τι εἶχεν  
ἐντὸς αὐτοῦ.

Ἀμφότεροι οἱ Λουσάρ ἠνοῖξαν ὅσον ἠδύναντο τοὺς ὀφ-  
θαλμούς ἐκ περιεργείας καὶ ἐν ἐνὶ στόματι ἠρώτησαν — Μή-  
πως ἐχάσατε τίποτε ;

— Ὅχι· τίποτε. Νὰ με κάμῃ ὅμως νὰ χάσω τὸ τραῖν  
καὶ ὁ κύριος Δωρναὶ νὰ μὲ περιμένῃ ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ . .

— Καὶ εἰσθε ἀπὸ πολλαῖς ἡμέραις εἰς τὸ Χάβρ ; ἠρώ-  
τησεν ὁ Λουσάρ.

— Ἀπὸ χθὲς τὸ γεῦμα. Καὶ ἂν αὐτὸς ὁ διάβολος δὲν  
ἐτύχαινε ἐμπρὸς μου μόλις ἐπάτησα τὸ ποδι εἰς τὴν ξηρὰν  
καὶ δὲν ἔρριπτε τ' ἀγκίστρι τοῦ ἐπάνω μου θὰ ἤμην σήμε-  
ρα εἰς τὸ Παρίσι. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ κεφάλι θέλει κτύπημα εἰς  
τὸν τοῖχο, θέλει σπάσιμο! Ὅταν ἦλθε μὲ ἀνοικτὰς ἀγ-  
κάλας νὰ με ὑποδεχθῇ, ὥσάν νὰ ἤμεθα παλαιοὶ φίλοι, νὰ  
με ἐρωτᾷ διὰ τὸν ἀδελφόν του καὶ δὲν εἰζεύρω διὰ ποῖον . .

(Ἀκολουθεῖ)

Κ. Γ. Ξένος.

ἀκτῆς τοῦ Φαλήρου. Σείτε σεις ὀλίγον τὴν κεφαλὴν καὶ ἡ μυῖα φεύγει, διὰ νὰ διασκεδάσῃ ὀλίγον ἐπὶ τοῦ κροτάφου σας. Τὴν ἐκδιώκετε καὶ ἐκείθεν, ἐκείνη κάμνει μίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὸν τράχηλόν σας, λέγει μίαν καλημέραν εἰς τὸ ὠτίον σας, κάμνει μίαν ἐκδρομὴν ἐπὶ τῆς ρινὸς σας, εἰσέρχεται διὰ ν' ἀνακαλύψῃ δὲν ἤξεύρω τί ἐντὸς τῶν ῥωθῶνων σας, ἐπιμένει νὰ σὰς φιλήσῃ εἰς τὰ χεῖλη, ἐνῶ σεις, ὡς ν' ἀνεκαλύψατε τὸ ἀεικίνητον, κινεῖσθε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, καὶ πόδας καὶ χεῖρας καὶ ὅλον τὸ σῶμα, διαμαρτυρεσθε, θυμῶντε, κοκκινίζετε, τὴν ὑβρίζετε, ὀργίζεσθε, τὴν ἀπειλεῖτε, τὴν καταρᾶσθε, προσπαθεῖτε νὰ τὴν συλλάβητε, νὰ τὴν φονεύσῃτε, ἀλλ' ἀντὶ νὰ πράξητε ὅλα αὐτὰ τὰ ὠραῖα πράγματα, ἀναποδογυρίζετε τὴν τράπεζάν σας, ῥίπτετε τὸ ποτήριόν σας, χύνετε τὸν ζυθόν σας, ἐκδίδετε τέλος ὀλοκλήρον ἐν Βαρτελῶ ἐν πλήρει ζυθοπωλείῳ καὶ ὅταν ἀπνυδισμένοι πλέον ἐκ τῶν μόχθων τοῦ πολέμου ἐπανευρίσκετε τὴν θέσιν σας, ἀνακράζετε, ὡς ἐγὼ τώρα τὸ παιδί :

— Φέρε μας τὰ ἴδια.

..

\*Επειτα ὁμως . . . .

\*Επειτα νομίζοντες ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἐτράπη εἰς ἄτακτον φυγὴν καὶ ὅτι δύνασθε ἤδη νὰ ἀπολαύσῃτε τῶν ἀγαθῶν τῆς εἰρήνης λαμβάνετε μηχανικῶς τὴν Νέαν Ἑλλάδα καὶ ἀναγνώσκετε τὸ κύριον ἄρθρον τῆς\* ἄρθρον σπουδαιότατον, ἐμβριθέστατον, ποιητικώτατον, με ὕψος φαντασίας συγκαθέδρου τῶν ἀνέμων, με βάθος ἐννοιῶν σκοτεινῶν ὡς τὰ μυστήρια, με πλάτος ἀκαταλογίστων συλλογισμῶν καὶ με μῆκος ἐξάστηλον\* ἄρθρον ἀπὸ τὸ ὅποιον δὲν ἐννοεῖτε τίποτε, διότι ὁ ἀρθρογράφος δὲν λέγει τίποτε. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν σὰς ἐμποδίζει καθόλου τοῦ νὰ τὸν ἐπιδοκιμάσητε, τοῦ νὰ εἰπῇτε ὅτι γράφει πολὺ καλὰ, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ γράψῃ τις καλλίτερον, ὅτι τὰ γραφόμενά του εἰσι καθ' ὁλοκληρίαν σύμφωνα με τὰς δοξασίας σας, με τὰς ιδέας σας, με τὰ φρονήματά σας.

Ἐν Ἀθήναις ὁ μόνος τρόπος δι' οὗ εἰς κάλαμος δύναται ν' ἀποκτήσῃ φήμην εἶναι νὰ γράφῃ τίποτε. Γράψον ὅσα θέλεις καὶ περὶ οὗ τινος θέλεις, ἀλλὰ πρόσεχε νὰ μὴ γράψῃς τίποτε. Ἀκολουθῶν τὴν δημοσιογραφικὴν ταύτην ὁδὸν συμβαδίζεις με τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀθηναϊκοῦ δημοσίου, ὅπερ δὲν ἔχει πνεῦμα, δὲν ἔχει γνῶμην, δὲν ἔχει λόγον, δὲν ἔχει θέλησιν.

Γράψον ἄρθρον, ἀλλὰ περιτύλιε τοὺς συλλογισμούς σου με ὅπιον, κάπνισον τὰς ιδέας με χάσις πρώτης ποιότητος, βάπτισον τὸ ἄρθρον σου εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀδηριτικοῦ πνεύματος ἐντὸς τοῦ δραστικωτέρου ναρκωτικοῦ καὶ πρόσφερέ το εἰς τὸν Ἀθηναῖον. Κατόρθωσες νὰ τὸν ἀποκοιμήσῃς ; Ἐγίνες δημοφιλέστατος. Ἰκανοποίησες τὸ φρόνημά του.

Τὸ φρόνημά του εἶναι ὕπνος. Κοιμᾶται βρῦτάτα. Δὲν συναισθάνεται ὅτι ἐπιδραμόντες οἱ κορσοί, ὡς οἱ Κιρκάσιοι, ἀπορροφῶσι τὸ αἷμά του καὶ οὐδέποτε θὰ λάβῃ τὴν δόξαν νὰ εἰπῇ ὡς πάλαι ποτε ὁ κορσοκτόνος :

Οἱ κόρσοι ἄχρι κόρου κορέσαντό με, ἀλλ' ἐκορέσθη καὶ γὰρ τοὺς κόρσοις ἐκκορίσας.

..

Ἐξακολουθεῖτε τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ποιητικωτάτου ἄρθρου καὶ ἐνῶ εὐρίσκεσθε εἰς τὸ σπουδαιότερον αὐτοῦ μέρος,

ἐνῶ ὡς μέλισσα προσπαθεῖτε ἀπνευστὶ νὰ ροφήσῃτε τὴν ὠραιότεραν καὶ ὑψηλοτέραν τοῦ ἀρθρογράφου ιδέαν, αἶφνης ἡ πανοῦργος μυῖα ἔρχεται καὶ κάθηται ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ιδέας ἐκείνης καὶ σὰς ἐμποδίζει νὰ τὴν ἀποτελειώσετε.

Τότε πλέον *γουρκίζεσθε*. Συσπᾶτε ἐντὸς τῶν χειρῶν τὴν ἐφημερίδα. Ἀποκλείεται ἐντὸς τοῦ ποιητικωτάτου ἐκείνου ἄρθρου ἡ μυῖα, ἥτις, *μη εὐρίσκουσα διέξοδον*, ἀρχίζει μίαν ἀπὸ τὰς γνωστὰς ἐκείνας μελωδίας τὰς ὁποίας συνήθως ψάλλουσιν αἱ μυῖαι ἐνθουσιῶσαι, ὅποταν αἰσθανθῶσιν ἐνυπάρχουσάν που *πύησιν*.

Πολιορκουμένη προσπαθεῖ νὰ διασπᾶσθαι τῆς πολιορκίας σας τὴν γραμμὴν, θέλει νὰ κάμῃ ἐξοδον, ἀλλὰ σεις στρατηγικώτατα συστέλλετε τὰς παραλλήλους σας, διατάσσετε ἔφοδον, καὶ ἡ πετερόεσσα ἐκείνη ὑπαρξὺς παραδίδεται καὶ πίπτει, ἐντὸς τοῦ ζυθοῦ σας.

Μὴ παραξενεύεσθε ἂν εἶπον ὑπαρξὺν τὴν μυῖαν. Ὅλοι εἴμεθα ὑπάρξεις ἐδῶ κάτω. Ὅλοι λαμβάνομεν τὴν μερίδα μας ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἡλίου. Ὅλοι ἀναπνέομεν τὸν αὐτὸν ἀέρα, ἄνθρωποι, ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων καὶ μετὰ τῶν πετεινῶν τῆς γῆς. Λέγω τῶν πετεινῶν τῆς γῆς, διότι οἱ πετεινοὶ τοῦ οὐρανοῦ εἰσὶν οἱ ἄγγελοι. Ὅλοι ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς λαμβάνομεν τὴν ζωὴν. Μόνον τὰ προσωπεῖά μας διαφέρουσι. Σὺ φέρεις προσωπεῖον ἀνθρώπου, ἐκεῖνος προσωπεῖον ζώου, ὁ ἄλλος προσωπεῖον ἐρπετοῦ, ἐγὼ ἐπιφυλλιδογράφου. Τίς πταίει ἂν ἡ φύσις ἐνῶ παίζει ἐρρίψεν ἐπὶ τοῦ κόσμου καὶ μίαν ζωὴν με προσωπεῖον μυῖας ;

Εἶναι λοιπὸν ὑπαρξὺς καὶ ἡ μυῖα αὕτη, ἥτις ἡμιθανὴς παλαίει εἰσέτι πρὸς τὸν θάνατον σπαράζουσα ἐντὸς τοῦ πελάγους τοῦ ποτηρίου σας.

Εὐφραίνεσθε ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς καταστροφῆς τῆς ἐχθρᾶς μυῖας, λαμβάνοντες δὲ ὕψος Οὐελλιγκτῶνος ἀναφωνεῖτε : Splendid ! καὶ κενώνετε τὸ ποτήριόν σας !

..

Splendid ! ἀνεφωνήσαμεν καὶ ἡμεῖς ἀναγνώσαντες εἰς ἐν νεκροταφείον τὸ ἀκόλουθον ἐπιτύμβιον με τὸ ὅποιον τελειώνομεν τὴν Δέσχην μας.

*Ἡ Μαργιῶρα κεῖτ' ἐδῶ θυγάτηρ Γεωργίου  
Μορογενῆς ἐπαινετὴ σῶζυγος Γρηγορίου*

*Νεότης κάλλος ἀρετὴ ἦτο ὁ στολισμὸς της  
Φεῖ ! θρῆνον ἐπροξένησε σ' ὅλους ὁ χωρισμὸς της.*

*Ἡ γιὰ τῆς ἡ Δεσποينوῦ τὴν ἔλαβε κορτὰ της*

*Ἄφηνεν ὁμως ὄργανά τὰ φίλτατα παιδιὰ της.*

*Ἡ μήτηρ της Βασιλικὴ μαμὴ τὴν ἐπιστήμη*

*Ἡ λύπη τὴν κατήντησε υποχόνδριος νὰ γίνῃ.*

*Ἐγκνος ἐτελεύτησεν ἐτὼν δεκαεννέα.*

*Ἡ θάνατε παράκαιρα ἤρπασες τέτοια νέα.*

Κακότυχος σύζυγος, δύστηνα τέκνα, ἀτυχὴς ἡ μήτηρ, ἀλλ' ἀτυχέστερος τούτων ὁ ποιητής.

Εἰς τάφος. Ἐπὶ τοῦ τάφου ἐν μάρμαρον καὶ ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ ὁ γέλως.

Θάνατος σκεπασμένος με γέλωτα.

Δη...